

ผู้เป็นศูนย์รวมใจ

วันอาทิตย์ที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔

วันนี้เป็นวันทำบุญบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม
ถวายแด่...คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย เป็นครั้งที่ ๒๖๖ อาตมาก็ขอ
บรรยายธรรม ถึงประวัติ คุณธรรม คำสอนของคุณยาย
ตามที่ได้เห็น ได้ยิน หรืออยู่ในเหตุการณ์มาแล้วสักฟัง

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นตัวอย่างนักสร้างบารมีที่เลิศและเป็นมหาปุษยนิยาจารย์ ที่ทรงคุณค่าแห่งยุค งานที่ได้รับมอบหมายจากพระเดช-พระคุณหลวงพ่อดาวปาน้ำ ทั้งขณะที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ และที่ได้ฝากฝังไว้ก่อนท่านจะละโลกก็ทำได้สำเร็จสมบูรณ์ ไม่มีที่ติ สมกับที่หลวงพ่อดาวปาน้ำชมไว้ว่า ลูกจันทร์ เป็นหนึ่งไม่มีสอง

ในช่วงใกล้วาระที่หลวงพ่อดาวปาน้ำจะละโลก ท่านได้ฝากงานสำคัญไว้กับคุณยาย ๕ ประการ คือ

๑. ให้คุณยายไปตามนักสร้างบารมีอีกทีมหนึ่งมาเกิด
๒. ให้รออยู่ที่วัดปาน้ำก่อน จนกว่าทีม นักสร้างบารมีชุดนี้จะมาถึง
๓. ให้ถ่ายทอดวิชาธรรมกายให้กับชุดนี้
๔. ให้รวมหมู่คณะสร้างวัด และสอนธรรมปฏิบัติ

เรื่อยไปอย่าหยุด เพราะคนที่มีอินทรีย์แก่กล้าพอจะเข้าถึง
ธรรมกายยังมีอยู่

๕. งานสุดท้าย ก็คือ ให้ขยายวิชชาธรรมกาย
ไปทั่วโลก

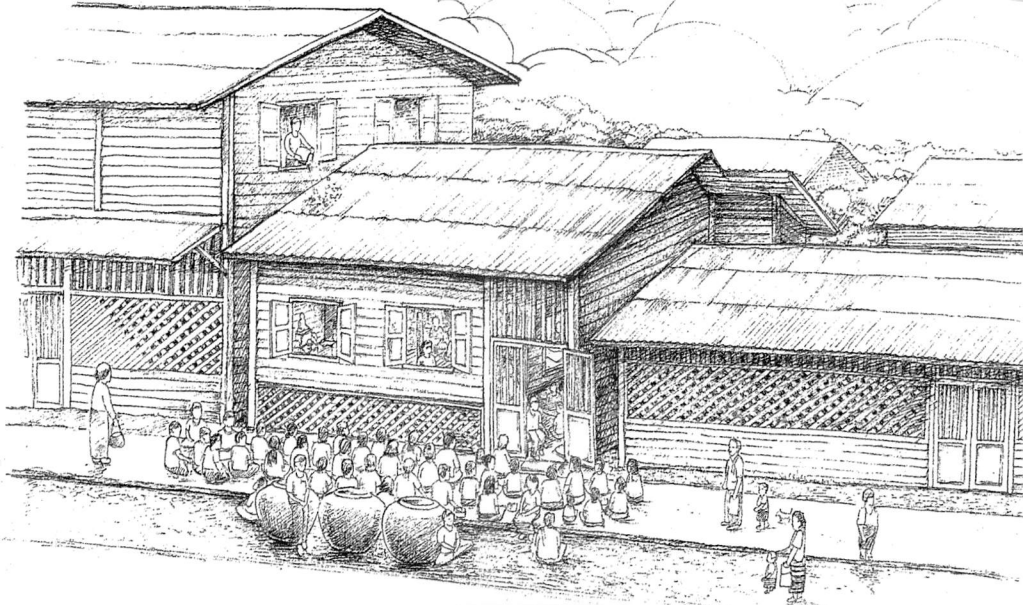
ทั้งหมดนี้ คุณยายก็ทำได้อย่างสมบูรณ์ ก่อนถึง
วาระที่ท่านละโลกไป ทำได้ครบทุกเรื่อง แม้งานสุดท้าย
ดูเหมือนว่ายังไม่เสร็จ แต่ท่านก็ได้กำหนดแผนการต่าง ๆ
ไว้ให้ได้อย่างสมบูรณ์ ไม่มีอะไรน่าห่วงอีก

หลังจากที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงน้ำ
ละสังขารไปแล้ว กลุ่มอุบาสิกาที่ร่วมกันทำวิชชากัน
ในสมัยนั้นซึ่งมีหลายท่าน ก็อยากได้บุญพิเศษ แต่ละท่าน
ก็ออกไปสร้างวัด สร้างสำนักของตัวเอง ได้อาราธนา
พระภิกษุที่สนใจการประพฤติปฏิบัติธรรม รวมทั้งอุบาสก
อุบาสิกา ไปสร้างวัดในท้องที่ต่างจังหวัดอยู่หลายวัด

มีคุณยายทองสุขแล้วก็มีอีกหลาย ๆ ท่าน และมี
พระอีกหลาย ๆ รูปที่อยู่ในทีมทำวิชชาสมัยนั้น แต่ละท่าน
เมื่อไปเยี่ยมวัดของตนเองก็กลับมาเล่าสู่กันฟัง มาเล่า
ให้คุณยายฟังบ้าง เล่าให้ท่านโน้นท่านนี้ฟังบ้าง เออ
วัดโน้นวัดนี้มีพระที่รูป มีเนื้อที่ก็ไร่ มีสาธุชนผู้สนใจ
มาประพฤติปฏิบัติธรรมกันก็คน ท่านฟังแล้วก็นึกอนุโมทนา

บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข ๑

แต่ในใจลึก ๆ คุณยายนึกว่า สักวันหนึ่ง เมื่อทีมงาน
 ของเรามาพร้อม เราจะสร้างวัดให้ใหญ่ ให้สวยที่สุด
 สร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ เอาคนมานั่ง
 ธรรมะ ปฏิบัติธรรมเยอะ ๆ เราจะทำให้ดีที่สุด แล้วก็เอา
 ส่วนละเอียดไปถวายพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าในอายตณนิพพาน
 เพื่อเอาบุญละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป เป็นความปรารถนา
 ของคุณยายมานานแสนนาน แต่ในช่วงที่คุณยายรอทีมงาน
 อยู่ที่วัดปากน้ำ ท่านก็สอนธรรมะไปด้วยตามคำสั่ง

ของหลวงพ่อดปากน้ำ สอนให้ประพฤติปฏิบัติธรรมไป
ช่วงแรกก็อยู่ในอาคารทำวิชาหลังเดิมของวัดปากน้ำ
แต่หลังจากคุณยายทองสุขท่านละสังขารไป คุณยาย
ก็สอนธรรมะที่บ้านคุณยายทองสุขเรื่อยมา ซึ่งหลวงพ่
อัมมชโยมักจะเรียกบ้านหลังนั้นว่า บ้านกัลยาณมิตร
หมายเลข ๑

ต่อมา เมื่อคุณยายได้พบกับหลวงพ่อัมมชโย
ซึ่งขณะนั้นท่านยังเป็นฆราวาส เป็นนักเรียน นักศึกษา
คุณยายได้สอนธรรมะจนกระทั่งหลวงพ่อัมมชโยแตกฉาน
ในวิชาธรรมกาย จึงได้ไปชวนพี่ ๆ น้อง ๆ ใน
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มา มีหลวงพ่อดัตตชีโว
แล้วก็มีทีมงานอีกหลาย ๆ ท่าน เพื่อที่จะมารวมกลุ่ม
ปฏิบัติธรรมกัน และได้มาช่วยกันสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งหลวงพ่อัมมชโยมักจะเรียกว่า
บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข ๒

ครั้นกลุ่มปฏิบัติธรรมใหญ่ขึ้น มีจำนวนหลายสิบ
จนกระทั่งเป็นร้อย และหลาย ๆ ร้อยคน พื้นที่ปฏิบัติธรรม
ที่นั่น คือที่บ้านธรรมประสิทธิ์ก็เริ่มจะแคบลง เวลารวม
กลุ่มปฏิบัติธรรมในวันอาทิตย์แต่ละครั้ง โดยเฉพาะในวัน
อาทิตย์ต้นเดือนคนก็มาก จนกระทั่งล้นออกมาทางเดิน
หน้าบ้าน และนอกรั้วบ้าน

คุณยายก็มาพิจารณาว่า กลุ่มของเราเริ่มใหญ่แล้ว
ถึงเวลาสมควรที่จะขยายขยายพื้นที่ไปสร้างวัดได้แล้ว

ก็เริ่มมีความคิดที่จะหาพื้นที่สร้างวัดตามที่หลวงพ่อ
วัดปากน้ำเคยชี้ช่องทางเอาไว้ ก็ได้ป่าหริน (อุบาสิกาถวิล
วัดรางกูล ปัจจุบันถึงแก่กรรมแล้ว) เป็นผู้นำบุญ
ไปบอกบุญกับคุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี
ซึ่งเป็นแม่ของอาจารย์วรณี สุนทรเวช เราก็เลยได้ที่ดิน
๑๙๖ ไร่มาสร้างวัดพระธรรมกายกัน ที่คลองสาม
ปทุมธานีนี้แหละ

คุณยายท่มสุดชีวิตที่จะสร้างวัดใหม่ด้วยเงินทุน ๓,๒๐๐ บาทที่มีอยู่ทั้งหมดในขณะนั้น สร้างวัดไป สอนธรรมะไป ชักชวนคนทำบุญไป คุณยายสอนธรรมะ อยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์จนกระทั่งวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๘ ท่านก็ย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่คลองหลวง วัดพระธรรมกาย ซึ่งสมัยนั้นใช้ชื่อว่า ศูนย์พุทธจักร ปฏิบัติธรรม

ส่วนอาตมาเองเข้าวัดมาปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ยังโง่คืด ที่เป็นปีสุดท้ายก่อนที่คุณยายจะย้ายมาจากบ้านธรรมประสิทธิ์ เคยได้ไปร่วมปฏิบัติธรรมกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ในช่วงปีสุดท้ายอยู่หลายครั้ง ยังทันได้เห็นวัตรปฏิบัติ ของคุณยายอย่างใกล้ชิดที่วัดปากน้ำ เห็นกิจกรรมที่ท่าน ทำในแต่ละวัน จนกระทั่งได้เห็นถึงวิธีทำความสะอาด ที่ดีเยี่ยมของท่าน

ในการสร้างวัด นโยบายหลัก

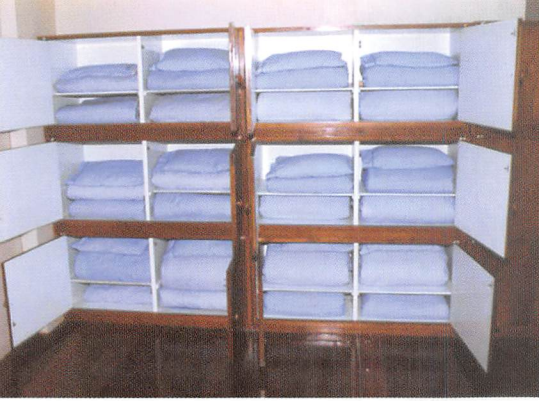
ของคุณยายคือต้องมี ๑. ความสะอาด
 ๒. ความมีระเบียบ และ ๓. การสอนธรรมะภาคปฏิบัติ
 ตามวิธีการของหลวงพ่อดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด
 จนทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ญาติโยมทั้งหลายมาวัด
 ก็จะชื่นชมกันในเรื่องของความสะอาด ความมีระเบียบ
 และการปฏิบัติธรรม ซึ่งตรงตามนโยบายทุกประการ

คุณยายมักจะบอกบ่อย ๆ ว่า ถ้าเราทำวัด
ให้สะอาดแล้ว คนเห็นก็จะสบายใจ คนที่จิตใจยุ่งเหยิง
พอมาเห็นความมีระเบียบ ใจเขาก็จะมีระเบียบตาม
ซึ่งจะเป็นต้นทางในการเข้าถึงธรรม แม้พวกเราอุบาสก
อุบาสิกาที่ช่วยกันทำความสะอาด ท่านจะสอนว่า

เวลาทำความสะอาดวัด ใจเราจะสะอาดตาม วิมานเรา
ก็จะสะอาดไปด้วย เมื่อใจเราสะอาด เวลาเราหลับตา
จะนั่งธรรมะ ท่านใช้คำว่า ใจมันตั้งเข้ากลางคลองดี
เพราะฉะนั้นคุณยายจึงชอบมากในเรื่องการทำ
ความสะอาดเสนาสนสงฆ์

ความสงบ สบาย สดชื่น ไห่กรัย
และยังแถมใจใสของท่าน
กัมพูชาบ้านสูงสุด

หลังจากที่คุณยายมาอยู่ที่วัดพระธรรมกายแล้ว
วันอาทิตย์จะเป็นวันบุญที่ญาติโยมมาวัดกันมาก คุณยาย
จึงวางนโยบายเอาไว้ว่า เช้าวันอาทิตย์ ก่อนที่สาธุชน
จะมา ทุกอย่างต้องสะอาดเรียบร้อย ใครจะเตรียมงาน
แผนกไหนจะเตรียมงานอย่างไร เท่าไหร่ ก็ทำไปเถอะ
แต่อย่าไม่ใช่เตรียมไปจนกระทั่งไม่มีจุดสิ้นสุด ท่านขีดเส้นใต้
เอาไว้ว่า เช้ามีดวันอาทิตย์ต้องเรียบร้อยพร้อมใช้งาน

เพราะฉะนั้น ทุกคนก็ต้องทำอย่างมีแผน ทุกแผนก
ถึงเช้ามีดวันอาทิตย์ต้องสะอาดสมบูรณ์ แล้วก็เรียบร้อย

แล้วท่านยังสั่งอีกว่า * เมื่อเรียบร้อยแล้ว ไม่ใช่หยุดอยู่
เท่านั้นนะ ทุกคนต้องมาช่วยกันยีนยืมหรือนั่งยืม
ต้อนรับแขกด้วย แล้วหลังเสร็จงานบุญตอนเย็นให้ช่วยกัน
เก็บงานให้เรียบร้อย อย่าให้ข้ามวัน

ผู้ที่เป็นหัวหน้างาน ไม่ว่าจะเป็นอุบาสกผู้ใหญ่
หรือพระผู้ใหญ่ในวัดที่รอง ๆ ลงมา ท่านก็มักจะบอกเสมอว่า
พอจะถึงวันอาทิตย์หรือว่าก่อนจะถึงวันอาทิตย์ ก็มาช่วยกัน
ตรวจตราดูว่า มีอะไรที่ยังบกพร่อง ถูกหลงลืม หรือยัง
ไม่ได้ทำ ต้องรีบแก้ไขเสียให้ทัน อย่ามัวนั่งจมอยู่แต่ในห้อง
มาช่วยกันดู ช่วยกันทำ อย่าปล่อยให้ลูกน้องทำงาน
อยู่ฝ่ายเดียว หรืออย่ารอให้หลวงพ่อัมมะต้องมาสั่ง
เรารีบชวนขวายดูแลกันเสียก่อนให้สำเร็จ

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๗

เพราะฉะนั้น กว่าที่จะเตรียมงานบุญใหญ่ หรืองานวันอาทิตย์เสร็จแต่ละครั้งได้ เจ้าหน้าที่แต่ละท่านแต่ละแผนกต้องบอกว่า เหนื่อยทีเดียวคุณโยม แต่ทุกคนก็หวังจะเอาบุญที่จะให้ญาติโยมผู้ที่มาวัดนั้น ได้รับความสะดวกในการประพฤติปฏิบัติธรรม

แล้วยุคนั้น (ช่วง พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๒๘) ในวัดของเรา ก็แปลก เราเริ่มสร้างวัดใหม่ ๆ ภัยธรรมชาติมักจะเกิดวันเสาร์หรือก่อนงานบุญ ๑ วันเสมอ รวากับตั้งใจมาเพิ่มชั้นติบารมีให้ เดี่ยวฝนตกบ้าง เดี่ยวไฟฟ้าดับ ลมพายุมา ต้นไม้โค่น เต้นท์โค่นล้มกระจาย ทุบประปาแตก ทำให้เราต้องรีบแก้ไข รีบซ่อม รีบจัดการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ก่อนที่จะถึงวันอาทิตย์ อย่ายุติโยม มาเห็นสภาพที่ไม่น่าดู

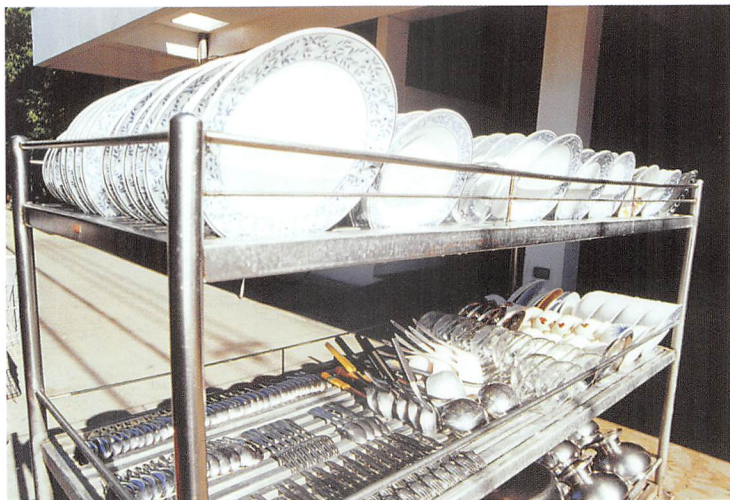
ยิ่งถ้าสมัยก่อนอยู่ที่ ๑๙๖ ไร่ เราต้องเช่าที่ดิน
 มากางเสริม ถ้าฝนตกน้ำนองล่ะก็ หลวงพ่อทวดตชีโว
 หลวงพี่ฐิตสุโข ก็ต้องรับนำทีมเรียกเด็กวัดอุบาสกทุกคน
 ถือจอบถือเสียมคนละอัน ไปขุดร่องดินปล่อยน้ำไหลออกไป
 อย่าให้เจิ่งนอง บางจุดต้องเอาหินเกล็ดหรือทราย
 มาโรยเสริม เพราะรุ่งขึ้นญาติโยมมาต้องใช้พื้นที่
 ตรงสนามดิน สนามหญ้าเป็นพื้นที่นั่งธรรมะ ถ้าพื้นที่แฉะ
 ก็จะนั่งไม่ได้ เดี่ยวเสื้อผ้าเขาจะเประเลอะเทอะ นี่แหละ
 คือการเตรียมงานของเราในสมัยนั้น ต้องเตรียมพื้นที่
 ให้พร้อม สำหรับญาติโยมมานั่งปฏิบัติธรรม ทุกอย่าง
 ต้องเสร็จก่อนญาติโยมมาถึงในตอนเช้า ซึ่งบ่อยครั้ง
 ก็เสร็จกันแบบเฉียดฉิวเลยทีเดียว

ยังดีที่สมัยนี้ เรามีสภာธรรมกายสากลหลังใหม่
และที่หลังใหญ่ ปัญหาเรื่องนี้ก็น้อยลง สามารถสร้างบุญ
บารมีจากพื้นที่นี้ได้อีกเยอะ คุณยายเองท่านก็เข้าใจดีว่า
ลูกศิษย์ลูกหาเด็กวัดในสมัยนั้นเหนื่อยกันจริง ๆ ในการ
เตรียมงานวันอาทิตย์ เพราะฉะนั้น เย็นวันอาทิตย์
เมื่อเสร็จจากงาน แหกเริ่มทยอยกลับ คุณยายไม่ได้
อยู่กุฏิเปล่า ๆ นะ ท่านจะเดินออกมาตรวจว่า งานอะไร
ยังเก็บไม่เรียบร้อย แล้วก็คอยสั่งงานให้กำลังใจเด็ก ๆ
เจ้าหน้าที่ที่ยังไม่ได้กลับบ้าน รอเก็บงานอยู่

ท่านจะมาพูดให้กำลังใจ เออ อย่างนี้ลดี
ไอ้หลานกู ทำงานแล้วก็ต้องเก็บงาน เก็บบุญไปให้หมด
อย่าให้มีซากของเหลือให้หลวงพี่หลวงพ่อท่านต้องมาเก็บ
งานตามหลัง พวกเราก็จะได้บุญที่สมบูรณ์บริบูรณ์
แล้วก็สอนเทคนิคการทำงาน ทำอย่างนี้ลไอ้หลาน
ทำอย่างนี้ลคุณ ทำอย่างนี้มันจะเสร็จ ทำอย่างนี้
มันจะง่ายเรียบร้อย ชักผ้าขี้ริ้วอย่างนั้น แล้วตาก
ให้ขนาดมันเรียงลำดับเข้าแถวกันอย่างนี้ ของทั้งหลาย
จัดเรียงกันอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วจะทิ้งสะอาด
ทั้งเรียบร้อย จะหยิบก็ง่าย หายก็รู้ ดูก็งามตา

คุณยายมาให้ทั้งความรู้ ให้ทั้งธรรมะ แล้วก็มาให้ทั้งบุญกับเจ้าหน้าที่ทุกคน ความเป็นอยู่ของพวกเราสมัยนั้นจึงอบอุ่น และตอนท้ายก่อนที่จะส่งเด็ก ๆ กลับบ้าน คุณยายก็ยังไม่ลืมที่จะชวนทิ้งท้ายไปว่า “เสาร์อาทิตย์หน้ามาเอาบุญกับยายอีกนะไอ้หลานนะ” จะเป็นคำพูดที่เจ้าหน้าที่ทุกคนในสมัยนั้นได้ยินจนชินหู ตอนที่จะลา คุณยายกลับบ้านในตอนเย็นวันอาทิตย์

ทำให้พวกเราในยุคนั้นเป็นคนที่ค่อนข้างจะติดวัดที่เดียว เราอยากได้บุญ อยากได้ธรรมะ แล้วก็อยากได้สมบัติไปในภพเบื้องหน้า ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา การเตรียมงานแบบนี้ แต่ว่าถ้าทุกท่านลองค่อย ๆ พิจารณาลักษณะหนึ่งว่า เราต้องทำกิจกรรมนี้ทุกสัปดาห์ ทุกเดือน แล้วก็ทุกปี ซึ่งอย่างน้อยปีละ ๕๒ ครั้ง ไม่รวมงานบุญใหญ่ งานบุญพิเศษ มันจะไม่เหมือนกับวัดอื่น วัดอื่น ๆ เขามีงานกันก็ปีละครั้ง สองครั้ง แต่เราเป็นวัด

ที่กำลังก่อสร้าง แล้วก็เป็นวัดที่มุ่งเน้นเรื่องการสอน
ปฏิบัติภาวนา เราจึงต้องทำกิจกรรมบุญบ่อ ย ๆ ทุกสัปดาห์
อย่างต่อเนื่อง

เพราะฉะนั้น เป็นเรื่องไม่ง่ายเลยที่จะทำให้
เจ้าหน้าที่เหล่านั้นเกิดความต่อเนื่องในการมาวัด มีศรัทธา
ที่จะมาช่วยงาน ต้องมีคนที่มีกำลังใจอันสูงส่งทีเดียว จึงจะ
สามารถผูกใจเด็ก ๆ เหล่านั้นเอาไว้ได้ ซึ่งในสมัยนั้นก็ม
ีอุบาสกอยู่น้อย หรืออาสาสมัครก็มีอยู่น้อย และแต่ละคน
ที่มาช่วยงานนั้นก็มาจากหลาย ๆ ที่ มีพื้นเพความรู้
มาไม่เท่ากัน มีประสบการณ์ มีสติปัญญาไม่เท่ากัน
บางคนก็ได้หน้าสัมผัสหลัง ได้หลังสัมผัสหน้า ทำให้ในยุคนั้น
มีเรื่องให้คุณยายต้องอบรมได้เกือบทุกวัน คุณยายก็ไม่เบื่อ
ที่จะอบรมให้กำลังใจอุบาสก และเจ้าหน้าที่อาสาสมัคร
ทั้งหลาย

คุณยายมักจะบอกเสมอ ๆ ว่า ยายจะพูดบ่อย ๆ
บ่นบ่อย ๆ อย่าเพิ่งเบื่อยายก็แล้วกัน คุณยายไม่เบื่อ
ที่จะสอนพวกเรา แต่ท่านกลับมาถามพวกเราว่า พวกเรา
เบื่อกี่จะฟังยายสอนหรือยัง เราทุกคนต่างก็ยกมือพนมกัน
อยากได้ยินคุณยายสอนเรื่อย ๆ อยากได้ธรรมะอย่างคุณยาย
อยากฝึกตัวเองได้อย่างคุณยาย คุณยายบอก เออ ดีแล้ว
เพราะฉะนั้น ต้องอดทนนะ อดทนให้ได้อย่างยาย ชยัน
ให้ได้อย่างยายนะไอ้หลาน

คุณยายเคยบอกอาตมาว่า อุบาสกชุดแรก ๆ นี้ ยายจะต้องเข้มงวดเป็นพิเศษ ต้องอบรมหนักหน่อย เพราะว่าต่อไปชุดนี้จะต้องบวช จะได้เป็นพระที่ดี ไปอบรมสั่งสอนคนอื่น รุ่นต่อไปให้ได้ดี ทำให้อาตมานึกถึง พุทธพจน์ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่า “อานนท์ เราจักไม่พยายามกระทำกับพวกเธออย่าง ทะนุถนอม เหมือนพวกช่างหม้อทำกับดินปั้นหม้อ ที่ยังเปียกยังดิบอยู่ อานนท์ เราจะขนาบแล้วขนาบอีก ไม่มีหยุด เราจะซีโทษแล้วซีโทษอีกไม่มีหยุด ผู้ใดมีมรรคผล เป็นแก่นสาร ผู้นั้นจะทนอยู่ได้” นี่แหละในยุคสมัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านก็ทรงสอนอย่างนี้

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๕

ในช่วงที่คุณยายอายุประมาณ ๗๐ ปีเศษ ท่าน
ยังแข็งแรง การทำงานทุกอย่างท่านจะเข้มงวดเรื่อง
ระเบียบวินัย แม้ท่านเข้มงวดมาก แต่ลูกหลานก็ชอบ
ที่จะเข้าใกล้ท่าน เพื่อจะได้ฟังธรรมะ ได้ไปช่วยคุณยาย
ทำภารกิจต่าง ๆ ทำความสะอาดเสนาสนะ หรือไปช่วย
ปลูกต้นไม้ อยากได้ฟังธรรมะดี ๆ จากคุณยาย

คุณยายก็มักจะสอนว่า พวกเราถ้าอยากเป็น
อย่างยาย ต้องขยัน อย่าเป็นคนขี้เกียจ พยายามอบรม
ตัวเองอยู่เรื่อย ๆ พยายามสอนตัวเอง แล้วก็พยายาม
ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ อย่าเป็นคนห่างครูบาอาจารย์
เราใกล้ชิดเพื่อจะรับใช้ท่าน ฟังธรรมตามที่ท่านพูด
แล้วก็ไตร่ตรองตาม เอามาปรับปรุงแก้ไขตัวเองเหมือนยาย
พยายามอยู่ทำวิชากับหลวงพ่อดปากน้ำและกับยายทองสุข
ยายไม่ค่อยขอลาไปทำธุระที่ไหน ๆ เหมือนคนทำวิชา
คนอื่น ๆ ยายจึงรองรับวิชาของหลวงพ่อดปากน้ำไว้
ได้มาก จนหลวงพ่อดปากน้ำว่า ลูกจันทร์เป็นหนึ่งในไม่มีสอง

คุณยายเคยเล่าว่า แม้ยายทำงานหยาบ ใจก็
จะตั้งธรรมะตลอดเวลา ใจตั้งอยู่กับธรรมะไปเรื่อย ๆ
บางทียายทำงานไป ระลึกราติไป ระลึกไปถึงการสร้างบารมี
ของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นพระองค์นี้ ระลึกไปถึงการ
สร้างบารมีของพระอรหันตองค์นั้นองค์นี้ แล้วก็ตั้งธรรมะ
แก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ไปบ้าง คั่นธรรมะไปบ้าง

ในขณะที่เดียวกัน ถ้าพวกเราไปช่วยคุณยายทำงาน
คุณยายก็ขำเลิ่ดดูพวกเราว่า เออ ไอ้ลูกหลานมันทำงาน
ได้เรื่องหรือเปล่า ถ้าเกิดทำงานไม่ได้เรื่อง คุณยายก็สอนอีก
ทำอย่างนี้สิ ทำอย่างนี้ดีกว่า ทำอย่างนี้เร็วกว่า ทำอย่างนี้
ได้ผลกว่า สะอาดกว่า ดูดีกว่าอะไรทำนองนั้น แล้วก็
จะบอกเสมอ ๆ เรื่องการฝึกธรรมะ ยายทำจนชำนาญแล้ว
ฝึกทำจนเชี่ยวชาญ สมัยอยู่กับหลวงพ่อดาวนํ้า
พระมงคลเทพมุนี ทำให้ยายสามารถทำธรรมะได้
ทุกอิริยาบถ แล้วก็คั่นธรรมะได้ จนกระทั่งมาสอนพวกคุณ
นะแหละ

บางทีคุณยายก็มาบอกมาแล้วให้หลวงพ่อดัดตชีโว
เอาไว้เทศน์สอน คุณยายรู้ว่า หลวงพ่อดัดตชีโวเป็นพระ
ที่ชอบเทศน์ชอบสอนคน แม้ท่านศึกษาธรรมะแตกฉาน
ในพระไตรปิฎก แต่บางครั้งอ่านไปท่านก็ไม่เข้าใจบางเรื่อง
ต้องมาถามคุณยายว่า เรื่องนี้หมายความว่าอย่างไร
เรื่องนี้มีรายละเอียดว่าอย่างไร มีเหตุมาอย่างไร เพราะ
บางเรื่องไม่มีบอกไว้ในพระไตรปิฎก

คุณยายบอก ยายไม่รู้หนังสือ ยายไม่เคยอ่าน
พระไตรปิฎก ยายก็ได้แต่นั่งเข้าที่ระลึกชาติไปตรวจดู
เหตุการณ์ในยุคนั้นสมัยนั้น หากคำตอบมาให้ท่านให้ได้
บอกว่า ยายช่วยได้เท่านี้ คุณยายเคยบอกอาตมาว่า
การจะตอบเรื่องเกี่ยวกับธรรมะ ตอบส่งเดชไปไม่ได้นะ
ยายต้องเข้าไประลึกชาติย้อนไปดูเหตุ ตรวจดูจริง ๆ
ไปให้เห็นจริง ๆ เลย เหมือนเราเข้าไปร่วมอยู่ใน
เหตุการณ์แล้วถึงจะมาตอบได้

หลวงพ่อดปากน้ำกำชับไว้ให้นักหนาว่า เป็นครูเขา
เวลาสอนต้องสอนให้เขารู้ถูกเห็นถูก ตรงตามความเป็นจริง
ทุกสิ่งทุกประการ แล้วก็ต้องสอบสวนทบทวนไปทวนมาดูให้ดี
ให้แน่ชัดว่า มันถูกต้องจริง ๆ จะดันเดาเอาไม่ได้ ให้ถูกต้อง
ตามเส้นทางพระรัตนตรัย ตามเส้นทางพระนิพพาน
ถ้าสอนเขาถูกแล้ว เขาเอาไปสอนต่อ คนที่ฟังต่อ ๆ ไป
ก็ได้ฟังเรื่องที่ถูกต้อง แต่ถ้าสอนผิดไป คนรับฟัง
ไปถ่ายทอดต่อ คนที่ฟังต่อ ๆ ไปก็ผิดหมด เพราะฉะนั้น
จึงเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว ถ้าจะตอบคำถามเกี่ยวกับธรรมะ
คุณยายจะต้องใช้เวลา ต้องไปสอบสวนดูจริง ๆ

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อทัตตชีโวเข้าไปถามคุณยายว่า พระได้อ่านเรื่องพระองค์ลิมลหลายเที่ยว องค์ลิมล ตอนที่ยังไม่บวช ได้ไปอยู่กับอาจารย์ทศปาโมกข์ แรก ๆ อาจารย์ทศปาโมกข์ก็รักองค์ลิมลมาก รักอย่างกับลูก เพราะองค์ลิมลเป็นบุรุษที่ร่างกายสูงใหญ่ รูปร่าง นฉลาด ขยัน ช่างพูดช่างเจรจา ขยันทำกิจการงานทุกอย่างในบ้าน ของอาจารย์ ทำหมดไม่ต้องรอให้สั่งเลย อาจารย์รัก อย่างกับลูกทีเดียว

แต่ทำไมจะยาย พ่ออาจารย์ทศปาโมกข์ไปเจอ ศิษย์สอพลอบางคนเป่าหูนิดหนึ่ง ความรักนั้นเปลี่ยนไป เป็นความชัง จากคนที่เคยคิดจะให้ กลายเป็นคนที่คิดจะฆ่า สองคนนี้ มีเหตุในอดีตกันมาอย่างไร หลวงพ่อทัตตชีโว ถามคุณยายอย่างนี้ คุณยายบอก เดี่ยวขอเวลาขยาย ไปตรวจดูก่อน พรุ่งนี้เย็น ๆ หลวงพ่อทัตตะค่อมมาเอา คำตอบนะ ในขณะที่ทำงานปลุกต้นไม้ไป คุณยายก็คัน ธรรมชาติไปเรื่อย คันไปเรื่อย กลางคืน คุณยายก็นั่งเข้าที่ไปคันดูเรื่องนี้

วันรุ่งขึ้น หลวงพ่อทัตตชีโวมาเอาคำตอบ ยาย
ก็เล่าให้ฟัง จากนั้นก็เล่าให้อาตมาฟังอีก เออ... เรื่องนี้
ยายไปเล่าให้หลวงพ่อตตะฟังว่า คน ๒ คนนี้นะ องคุลิมาล
กับอิตาอาจารย์ทศปาโมกษ์ ๒ คนนี้เขาเคยเกิดร่วมกัน
มาหลายชาติ เคยสร้างบุญร่วมกันมากี่มาก เคยสร้างบาป
ผูกเวรร่วมกันมากี่มาก พอถือคบุญเปิด คนทั้งสองก็รักใคร่
เคารพกันดี พอหมดถือคบุญ ถือคบาปเกิดขึ้น ความรัก

มันก็เปลี่ยนเป็นความซัง สมบัติมันก็เปลี่ยนเป็นวิบัติ
แล้วก็วางแผน วางอุบาย หลอกไปให้คนอื่นฆ่า โดยใช้
นิ้วมือของมนุษย์เป็นอุบาย ทำอย่างนี้มาหลายชาติแล้ว
ผลัดกันทำ โชคดีมาเจอพระพุทธเจ้าเทศน์โปรดชะก่อน
มิฉะนั้นก็ยังผลัดกันหลอกไปฆ่า จนกว่าจะคลายความ
ผูกเวรกัน

เรื่องธรรมะที่คุณยายค้นมาสอนพวกเรา ท่านจะ
บอกผ่านมาทางหลวงพ่อทัตตชีโว หลวงพ่อทัตตชีโว
ก็มีคำถามไปถามคุณยายหลาย ๆ เรื่องเกี่ยวกับในพระไตรปิฎก
แล้วท่านก็เอามาประมวลกับการอ่านของท่าน จาก
หนังสือเล่มนั้นเล่มนี้ ก็มาเป็นตำรับตำราในพระพุทธศาสนา
ที่นำอ่านหลายเล่มจนปัจจุบัน ซึ่งความละเอียด ความลึกซึ้ง
ในธรรมะจากตำรับตำรานั้นเอง ได้มาจากหลวงพ่อรัญมชโย
และได้มาจากคุณยาย คุณยายแม้ไม่รู้หนังสือ อ่านหนังสือ
ไม่ได้ แต่ท่านค้นมาจากในตัว ตามหลักวิธีที่ได้ฝึกมาจาก

หลวงพ่อดัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี เอามาตอบ
หลวงพ่อดัดตชีโวได้ แล้วต้องการให้หลวงพ่อดัดตชีโว
เอาธรรมะมาเทศน์สอนญาติโยม ให้ลูกหลานได้ศึกษา
หาความรู้ หาความจริง เพื่อจะใช้ในการประพฤติ
ปฏิบัติธรรมต่อไป

ภารกิจประเภทนี้ คุณยายทำมาจนกระทั่งอายุ
ประมาณ ๘๐ ปีเศษ มีผู้มาบวชมากขึ้น มีคนมาช่วยงานวัด
มากขึ้น ก็เริ่มวางมือไปที่ละเรื่อง แต่จะมีเรื่องเกี่ยวกับ
อาหารเท่านั้นที่ท่านยังดูแลอยู่ จนกระทั่งอายุประมาณ
๙๐ ปี ท่านเริ่มเดินไม่ไหว ตอนที่คุณยายยังแข็งแรง
ท่านจะเดินเข้ามาดูงานในครัว วันละ ๓ ครั้ง ๔ ครั้ง
เป็นความภูมิใจของท่านที่ได้สร้างครัวสร้างโรงทานเอาไว้
เลี้ยงพระ เลี้ยงเณร เลี้ยงผู้มีศีลมีธรรม เพราะฉะนั้น
ท่านจึงมาตรวจตราดูครัวของท่านอยู่เสมอ

จุดแรกที่ท่านจะเดินไปในครัวก็มักจะเดินไปตรง
จุดที่อาหารเหลือจากพระจากเณรมา ท่านมักจะถาม
อาตมาบ้าง หรือไม่ก็ถามคนข้างเคียงว่า เออ... ทำไม
อาหารเหลือเยอะ เอาไปจัดการอย่างอื่นได้ไหม ไปหาวิธีการ
ที่จะปรับปรุงเปลี่ยนเมนูทำรายการอาหารใหม่ได้ไหม
เพื่อที่จะให้เอามาใช้ประโยชน์ได้ดี มีคำถามอีกหลาย ๆ
คำถามที่คุณยายจะถามเสมอว่า มีเจ้าภาพมาสม่ำเสมอ
ทุกวันไหม มีคนเอาวัตถุดิบอะไรมาถวาย มาบริจาคให้
บ้างไหม มีเจ้าภาพทุกวันหรือเปล่า อะไรทำนองนี้
เรียกว่า สิ่งเหล่านี้อยู่ในใจท่านตลอดเวลา

คุณยายจะวางแผนเกี่ยวกับการถวายภัตตาหาร
เอาไว้ครอบคลุมว่า ตั้งใจจะให้มีเจ้าภาพภัตตาหารมาทุกวัน
ซึ่งเจ้าภาพเหล่านั้นอาจจะถวายเป็นปัจจัยเอาไว้สำหรับ
เป็นกองทุนภัตตาหารบ้างก็ได้ เวลาคุณยายมาเจอ ก็จะบอก

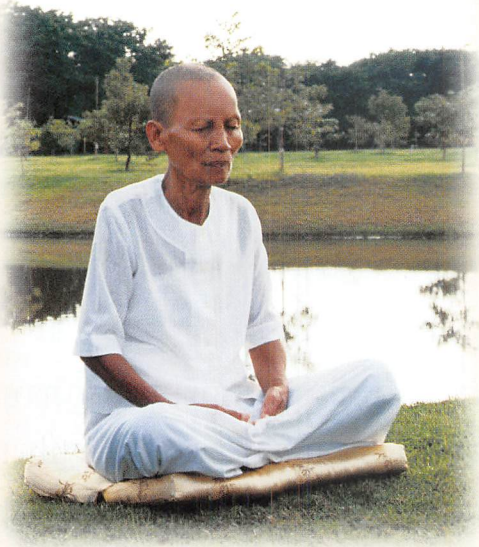

คุณ คุณ มาร่วมทำบุญภัตตาหารกับยายนะ พระเณร
ของยายเยอะ มาเอาบุญกับยายนะ หรือถ้าท่านรู้ว่า
คนนี้ ท่านนี้ที่มีกิจการเกี่ยวกับสวนไร่นา พืชผักผลไม้
ท่านก็จะบอกบุญเป็นวัตถุดิบว่า คุณ คุณ เอาผักผลไม้
ข้าวสารอาหารแห้งมาร่วมบุญกับยายนะ พระเณรยาย
เยอะเยอะ มาเอาบุญกับยายนะ คุณยายเจอใครก็จะบอก
ไปเรื่อย

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ จะเป็นช่วงที่สุขภาพคุณยายเริ่มอ่อนล้ามาก ช่วงนั้นท่านอายุใกล้จะ ๙๐ ปีแล้ว ท่านมาเยี่ยมที่ครัวไม่กี่ครั้ง ซึ่งก่อนหน้านี้จะมาบ่อยมากมาทุกวัน ๆ ละอย่างน้อย ๓ ครั้ง การมาแต่ละครั้งก็จะมากับคุณอารีพันธุ์หรือคุณเปิ้ล (คุณสุนิดา) ซึ่งจะพาคุณยายเดินมา ท่านมักจะเจออาตมาแล้วก็บอกว่า คิดถึงอยากมาดู ได้เห็นอะไรแล้วยายก็สบายใจ บางทีท่านก็มาให้ความรู้ มาสั่งงานอะไรต่ออะไรบ้าง มาคุ้ยธรรมะบ้าง ซึ่งจะเป็นความสุขของท่านเกี่ยวกับเรื่องงานครัว

บางครั้งท่านเดินมาคนเดียว อาตมาก็มักจะถามว่า ยาย ยายมาคนเดียว แล้วอารีพันธุ์หรือเปิ้ลไม่มาหรือ คุณยายก็บอกว่า ยายแอบหนีเขามา ยายคิดถึงท่านอยากจะทำคุณงานกับท่าน อาตมาบอกว่า ยาย เดี่ยวเขารู้เข้า เขาไม่อยากให้ยายเดินมาคนเดียว คุณยายบอกช่างเขาเถอะ บางครั้งคุณยายจะมาหาอาตมาในลักษณะนี้ อาตมาก็บอกว่า คุณยายให้ใครมาตามก็ได้ เดี่ยวอาตมาไปหาเอง

วันหนึ่งคุณยายมาหาอาตมาตอนเช้า ท่านบอกว่า
เมื่อคืนยายตั้งธรรมะไปตลอดทั้งคืนจนสว่างถึงเช้า
ยายไปดูเหตุการณ์อดีต ปัจจุบัน อนาคต ตั้งใจว่า
เช้านี้จะรีบมาหาท่าน คุณยายบอกว่า ลังธารของยาย
ใกล้จะละโลกแล้ว ยายจะฝากงานให้ท่านช่วยดูแลครัว
ของยายให้หน่อย ดูแลไปจนกระทั่งแก่เหมือนยายนะแหละ

บอกว่า ท่านดูแลไปนะ ไม่ต้องไปทำเองหรอก คอยควบคุมดูแลให้อยู่ในสายตา แล้วก็หาภัตตาหารเลี้ยงพระเณรไปหาเจ้าภาพ ให้ตั้งเป้าไปว่า เลี้ยงพระโดยไม่ต้องเบิกเงินกงสีนะ ทำได้ไหม

ท่านบอกว่า ตอนนี้คนก็เริ่มมาเป็นเจ้าภาพภัตตาหารมากแล้ว บางครั้งก็เอาอาหารสำเร็จรูปมา บางคนก็เอาวัตถุดิบมา บางคนเอาผลไม้มา เราลงไปจัดการเรื่องนี้ให้ดี ทำยังไง ทำอาหารเลี้ยงพระได้โดยไม่ต้องเบิกเงินกงสี ส่วนเขาจะมาทำบุญภัตตาหาร เราก็เก็บเอาไว้ สำหรับบางทีเราต้องใช้ยามฉุกเฉิน และท่านก็บอกอีกว่า ก่อนยายจะละโลกไป ยายจะทันได้เห็นท่านเลี้ยงพระโดยไม่ต้องเบิกเงินกงสีไหม อาตมาก็บอกว่า ยายต้องอยู่ร้อยยี่สิบปี จะได้เห็นแน่

นี่แหละความเป็นห่วงของคุณยายว่า อยากจะให้ลูกหลานทุกคนได้ประหยัด ความจริงก็ดีนะ ถ้าเรามีความคิดว่า เราจะทำภัตตาหารโดยไม่ต้องเบิกเงินกงสี แต่ก็รับปากกับท่านว่า จะพยายามตั้งใจทำให้ได้ ท่านบอก เจ้าภาพของเราเริ่มจะมีเยอะแล้ว ลงไปดูแลจัดการให้ดี สังฆารของยายก็แก่เต็มที อายุใกล้จะ ๙๐ ปีแล้วตอนนี้ เหมือนบ้านที่เริ่มมีรอยร้าวหลายที่ อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายก็เริ่มเสื่อม อีกไม่นานมันคงจะพังครืนลงมา แล้วยายก็คงต้องกลับบ้านยาย

อีกไม่นานยายก็จะต้องกลับบ้านยายแล้ว บ้านยายอยู่ดูลิต ยายจะสวมขันธของกายทิพย์อยู่ดูลิต ยายจะคอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของทุก ๆ คน ยายจะคอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของหลวงพ่อธัมมะ จะคอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของหลวงพ่อดัตตะ คอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของท่านนะ แล้วก็คอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของลูกหลานยาย

ทุก ๆ คนนะแหละ ยายจะสวมชั้นรอยูที่ชั้นดุสิต ถ้าท่าน
เดือดร้อนอะไรก็นึกถึงยาย ยายอยู่บนโน้น ยายก็ช่วยได้
ติดขัดอะไรก็นึกถึงยายนะ ให้ตั้งใจสร้างบุญสร้างบารมี
ให้เต็มที่ เอาบุญไปให้เยอะ ๆ แบบยาย แล้วคุณยาย
ก็ฝากงานไว้อีกหลาย ๆ อย่าง พอคุณยายสั่งเสร็จ
ก็ขอตัวกลับไปพัก อาตมาก็เดินไปส่ง แต่ในใจคิดอยู่
ตลอดเวลาว่า เอ๊ะ ทำไมคุณยายมาพูดอย่างนี้กับเรา
หรือคุณยายใกล้จะละสังขารจริง ๆ

ขณะเดินไปส่งคุณยายที่ห้องเลขาหน้ากุฏิหลังเดิม
ของท่าน ผ่านทางแยกหน้าอาคารดุสิต คุณยายชี้มือไป
ที่เกาะกลางน้ำหลังโบสถ์ บอกว่า ตรงนั้นหลังจากยาย
ละสังขารแล้ว หลวงพ่อธัมมะจะสร้างวิหารให้ยายหลังหนึ่ง
ข้างในจะเอารูปปั้นยายตั้งไว้ ให้ญาติโยมกราบไหว้
ท่านช่วยดูแลอย่าให้เลอะเทอะนะ อย่าให้ใครเอาอาหาร
หรือผลไม้อะไรเข้าไปวางในนั้น อนุญาตให้มีแต่ดอกไม้
กับตุ้บริจาคเท่านั้น

หลังจากยายละสังขารไปแล้ว หลวงพ่อธัมมะ
ท่านก็จะนึกถึงยาย ท่านก็จะสร้างอะไรต่ออะไร
เป็นอนุสรณ์ให้ยาย ท่านช่วยเป็นแม่งานให้หลวงพ่
น้อยนะ คิดว่าเอาบุญกับยาย ติดขัดอะไรให้นึกถึงยาย
เดี๋ยวยายจะช่วย เออ พระหมุเวลาท่านจะเดินทาง
ไปไหนมาไหน ให้เอายายติดไปด้วย

ล๊อคเก็ตของยายศักดิ์สิทธิ์นะ แม้ยายจะแจก
ให้ใครต่อใครไปแล้ว กลางคืนหลังจากยายถึงธรรมะ
ไปทุกคืน ยายยังอธิษฐานเต็มความศักดิ์สิทธิ์ทั้บทวี
หนาแน่นนับอสงไขยไม่ถ้วนไปเรื่อย ๆ ทุกวันว่า
ล๊อคเก็ตของข้าพเจ้าไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใด ๆ ทุกมุมโลก
คุณยายพุดพลางก็พนมมือว่า ข้าพเจ้าขอเต็มความศักดิ์สิทธิ์
ให้มิฤทธิ์มิเดช คุ่มครองป้องกันภัยให้กับลูกหลานยาย
ให้มีความสุขสวัสดิ์มิชัยให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป มีมหาสมบัติเอาไว้กิน
ไว้ใช้ ไว้ทำบุญทำทานไม่รู้จักหมดสิ้น

อาตมาถามคุณยาย เอ...คุณยาย ก็ลือกเก็ต
ของยายนะ แจกมาตั้งนานหลายปีแล้วนะ บางคนก็เอาติดตัว
ไปทำมาหากินที่ต่างประเทศนะ คุณยายจะไปตามเอามา
อธิษฐานขอความศุขดีสิทธิดีได้อย่างไรละ คุณยายตอบว่า
เอาเถอะน่าพระหมุยามีวิธีของยาย ยายฝึกฝนอบรม
มาตั้งแต่สมัยอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี
สมัยนั้นยายยังได้ร่วมใช้วิชาธรรมกายขอความศุขดีสิทธิดี
ทำพระของขวัณวัดปากน้ำรุ่นที่ ๑, ๒ และ ๓ ยายฝึกทำ
อย่างจริง ๆ จัง ๆ เลย

ยายก็ใช้วิธีเดียวกันนั้นแหละ แม้ลือกเก็ตยาย
จะอยู่ที่ไหนทั่วโลก ยายก็ขยายธรรมกายของยายให้ใหญ่
มากขึ้น ๆ จนโลกเหลือลูกนิดเดียว แล้วก็อธิษฐานขอ
ความศุขดีสิทธิดีทัพบทวิให้หนาแน่นเข้าไป ไม่ยากหรอกท่าน
ยายทำจนชำนาญแล้ว รู้ญาณของยายแจ่วไปเลยนะ
คุณยายมักจะใช้ภาษาของท่านว่า “เอาน่า เชื่อสิมือยาย
(ฝีมือ)”

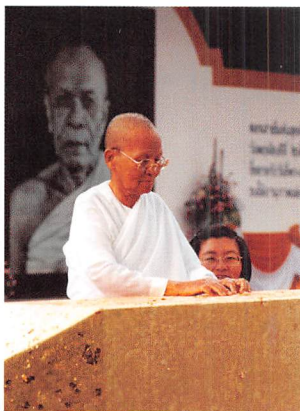

แม้รูปภาพของยายก็เหมือนกันนะ เมื่อยาย
ละโลกละสังขารแล้ว ใครมีรูปยายตั้งบูชาไว้ ให้ดูแล
รักษาความสะอาดให้ดี อย่าให้สกปรกด้วยฝุ่นหรือ
หยากไย่ ใครดูแลรูปภาพยาดี ๆ ตั้งไว้สวย ๆ อธิษฐาน
ให้ดี แล้วยายจะตามสมบัติมาให้ ให้ท่านช่วยตามบอก
ตามดูให้ยายทีนะ ไ้ลูกหลานยายที่มาภายหลังยังไม่ว่า
ยายชอบความสะอาด เตียวเขาปล่อยให้สกปรกเลอะเทอะ
สมบัติก็จะมาไม่ถึงกันพอดี ดิดหยากไย่อยู่นั้นแหละ
และของอันเนื่องกับยายก็เหมือนกันนะ ยายทวิความ
ศรัทธาให้เช่นเดียวกัน ให้บอกเขาว่า ยายสั่งไว้
อย่างนี้

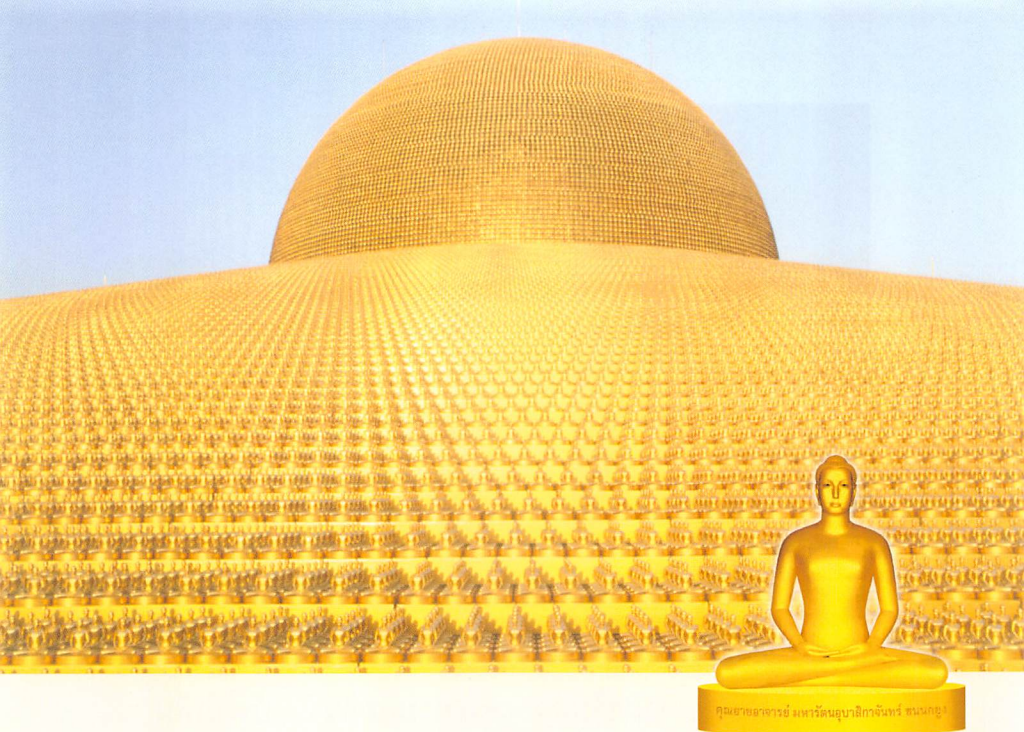
แม้ต่อไปยายจะไปสวมชั้นของกายทิพย์ อยู่ที่ดุสิต
ก็ยังช่วยดูแลพวกเราได้ ไม่เหมือนกายมนุษย์หายาจะไปไหน
มาไหนยังช้า ต้องเดิน ต้องขึ้นรถ กายทิพย์นะ เขาแวบถึง
แวบถึงเชียวนะท่าน ยายมีวิธีของยายก็แล้วกัน “เอาน้ำ
เชื่อมือยายนะ (ฝีมือ)” คุณยายพูดปนอาการขำ ๆ ไปด้วย

อาตมาเลยบอกคุณยายว่า อย่างนี้ก็ตื่นไม่ต้อง
เหนื่อยเดินทาง แล้วคุณยายมาเยี่ยมพระบ่อย ๆ นะ
เวลามายายอย่าลืมเอารัตนชาติ เช่น เพชรนะ เอาติดมือ
มาฝากพระเยอะ ๆ นะครับ เขาว่าบนสวรรค์นั้นมีเยอะ
โถ ยายสั่งงานตั้งหลายอย่าง จะได้มีสตาองค์ใช้ทำงานครับ
คุณยายบอกว่า มันเป็นของละเอียด มนุษย์เอามาใช้
ไม่ได้หรอก เออ แล้วยายจะตามสมบัติมาให้ อาตมาก็
เลยรีบขอบคุณคุณยาย คุณยายพูดพลาทั้งหัวเราะไปด้วย
บอกว่า นี่ยายตายแล้วก็ยังต้องตามสมบัติให้เขาใช้อีกนะนี่
เออ งานของหลวงพ่อัมมะมีแต่งงานใหญ่ ๆ วัดก็ใหญ่
งานใหญ่ก็ต้องใช้สตาองค์เยอะนะ ทำได้ ตอนยายยังอยู่
ก็ยังพอได้ช่วยท่านรับแขก หาสตาองค์ได้ ไม่มียายแล้ว
หลวงพ่อัมมะคงต้องรับแขกคนเดียว หาสตาองค์กัน
คงเหลือองละทีนี้ ยายรักหลวงพ่อัมมะ เป็นห่วงหลวงพ่อ
พระหมูต้องช่วยหลวงพ่อด้วยนะ อาตมาตอบ ได้ครับ
ยินดีเลยครับ ตอนนี้ก็ช่วยอยู่ครับ

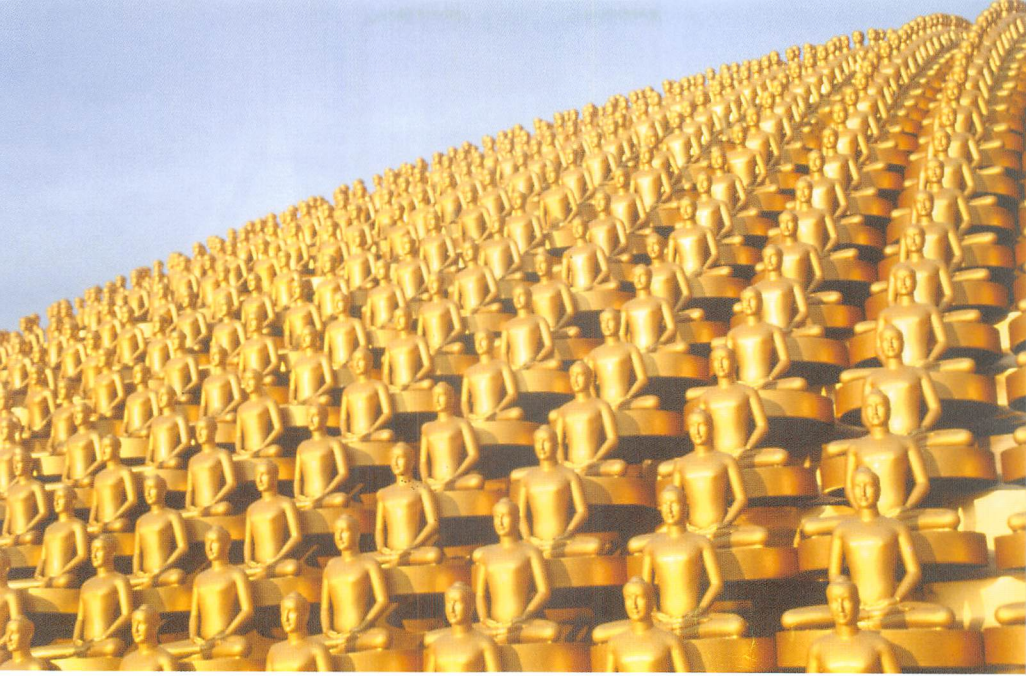

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ปีนั้นกำลังเร่งสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ บ่อยครั้งที่อาตมาบอกคุณยายว่า ยาย อยู่คอยดูเจดีย์เสร็จก่อนนะ กำลังรีบทำ คุณยายบอกว่า ยังไม่เห็นขึ้นมาสักทีเลย ยายจะไม่มีเวลาอยู่แล้วนะ อาตมาก็บอกว่า ตอนนี้เตรียมงานอยู่ เป็นงานฐานราก ตอกเสาเข็มอยู่ เทคอนกรีตต่อม่อ งานมันอยู่ใต้ดิน ตอกไปถึงต้นก็ต้นไม่ได้เห็นเลย จมดินไปหมดแหละ แต่ก็เร่งนะครับ ทุกครั้งที่คุณยายเปรยถึงเรื่องนี้ อาตมาก็เอามาคุยกับทีมงานทุกที บอกคุณยายบ่นแล้วนะเรื่องนี้ว่า ลังขารยายอยู่อีกไม่นานแล้ว รีบนะ เตี่ยยายไม่ทันเห็น

ช่วงนั้นอาตมาก็มุ่งเร่งเกี่ยวกับการ

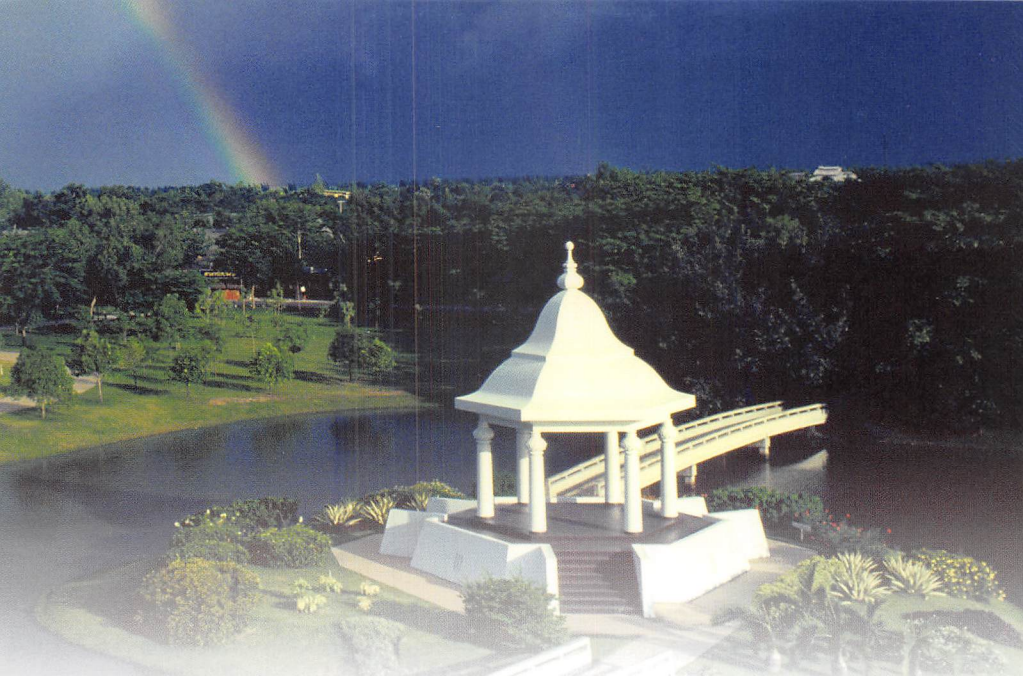
สร้างมหาธรรมกายเจดีย์ งานผลิตแผ่น Cladding ที่หล่อ
จากโลหะ Silicon Bronze แล้วก็งานผลิตองค์พระธรรมกาย
ประจำตัว ซึ่งมีน้ำหนักรวมกันมากกว่า ๓,๐๐๐ ตัน พยายามทำ
ยังไงเอามาให้ยายเห็นให้ได้ทัน นาน ๆ ก็ไปหาคุณยาย
บอกท่านว่า ยาย อย่าเพิ่งรีบกลับนะ อยู่ทันดูเจดีย์ก่อน
กำลังจะเสร็จแล้ว คุณยายก็พยักหน้า อือ ๆ คุณอารีพันธุ์ก็
พาคุณยายนั่งรถไปเวียนดูการก่อสร้างมหาธรรมกายเจดีย์
บ่อย ๆ

คุณธรรมของคุณยายที่จะพาพวกเราทั้งหลาย
เคียงเข็ญพวกเราทุก ๆ คนไปสู่หนทางพระนิพพาน ไปสู่
หนทางที่สุุดแห่งธรรม ทุกท่านลองพิจารณาดูตั้งแต่
ที่อาตมาบรรยายมาตั้งแต่ต้นนะ คุณยายหาที่ให้พวกเรา
หาพื้นที่สร้างวัดได้สวยงาม จัดการสิ่งต่าง ๆ ให้เรียบร้อย
ให้สะอาดสำหรับนั่งธรรมะ วางกฎวางระเบียบวินัย
ของวัดให้ดี แล้วท่านก็เคียงเข็ญฝึกอุปาสก ให้มาเป็นพระ
ที่ดี หารธรรมะที่ดีที่ถูกที่ต้องมาสอนพวกเรา แล้วยังหา
อาหาร หาเสบียงมาเป็นกำลังในการประพฤติปฏิบัติธรรม
ให้พวกเรา ชี้ทางสว่างให้กับพวกเรา

เพราะฉะนั้น พวกเราทุก ๆ คน เราต้องเข้าถึง
พระธรรมกายในตัวให้ได้ ให้สมกับที่คุณยายตั้งใจ เราต้อง
ทำความปรารถนาของท่านให้สำเร็จให้ได้ ต้องตั้งใจ
อธิษฐานไว้ในใจที่เดียวว่า เราเกิดมาชาตินี้ต้องเข้าถึง
พระธรรมกายให้ได้ สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่คุณยายภูมิใจ
และดีใจที่สุดว่า ลูกหลานของท่านทุกคนนั้นสามารถ
เข้าถึงที่พึ่งในตัว มีพระรัตนตรัยในตัวเป็นที่พึ่งที่ระลึก
แล้วเราก็ทำความปรารถนาของท่านให้สมบูรณ์บริบูรณ์